

ПІДТРИМКА – В СЕРЦЯХ, ПЕРЕМОГА – В ДУМКАХ!

Осяяні національними стягами та українською символікою, жителі Нетішина вийшли у минулу неділю на патріотичний мітинг-підтримку Збройних Сил України, територіальної оборони та співвітчизників, які щодня стикаються із агресією ворога.

Прямуючи колоною від ЗОШ №1 до готелю «Горинь», містяни виголошували патріотичні гасла, заряджаючи оптимізмом та вірою у перемогу один одного. За ініціативи Хмельницької АЕС та міської влади численним зібранням нетішинців було підтри-

мано і колег-атомників інших міст-супутників вітчизняних АЕС, насамперед Енергодара та Славутича, які знаходяться в окупації ворога.

Генеральний директор ХАЕС Андрій Козюра у промові перед містянами акцентував, що душою і серцем нетішинці є зі своїми побратимами-атомниками, військовими, які захищають Батьківщину, волонтерами, які роблять усе можливе та неможливе для нашої спільної перемоги:

- Наша країна завжди була мирною, ми ніколи не поневолювали чийсь свободу, а зараз не дозволимо занапасти і себе. Агресор повинен повертатися на свою землю, інакше він буде знищений в Україні. Наша сьогоднішня підтримка надзвичайно важлива українцям, які окуповані ворогом, вони повинні знати, що наші серця б'ються синхронно, ми єдині і нашу націю – не перемогли! Вірю, що захисники і захисниці України зроблять усе, аби знищити ворога і відновити наші суверенні кордони.

Хвилиною мовчання учасники мирної акції вшанували пам'ять полеглих героїв та спільно виконали Державний Гімн України.

- Хочу подякувати усім нетішинцям, хто долучився до цієї акції, хто обороняє нашу землю від загарбників, хто щоденно пра-

цею наближає перемогу в тилу. Ми впевнені у нашій перемозі, і та моральна підтримка, яку ми висловили захисникам, українцям в окупованих містах, нехай стане підтвердженням нашої спільної мети і єдності у наших прагненнях! – наголосив міський голова Нетішина Олександр Супрунук.

Тетяна Степанюк

Фото Євгена Цибульського

ПЕРЕРАХУВАЛИ 43 000 000 ГРИВЕНЬ НА ПОТРЕБИ ЗБРОЙНИХ СИЛ УКРАЇНИ

Упродовж місяця війни працівники Хмельницької АЕС перерахували власні кошти на суму майже 43 000 000 гривень на підтримку Збройних Сил України. Благодійні

внески продовжують надходити, адже атомники чудово розуміють, як важливо підтримати тих, хто нас захищає. Слава Збройним Силам України!!!

ОБ'ЄДНАЄМО ЗУСИЛЛЯ, ЩОБ ЗДОЛАТИ ВОРОГА

Національний банк України ухвалив рішення відкрити спеціальний рахунок для збору коштів на підтримку Збройних Сил України.

Таке рішення ухвалене у зв'язку із введенням воєнного стану в Україні, збройною агресією РФ та небезпекою для державної незалежності України, її територіальної цілісності. Реквізити офіційного спеціального рахунку: UA843000010000000047330992708.

Рахунок – мультивалютний, він створений та відкритий як для переказу коштів від міжнародних партнерів та донорів – у іноземній валюті (доларах США, євро, британських фунтах, швейцарських франках, австралійських, ка-

надських доларах, юані Женьміньбі та єнах), так і від українського бізнесу та громадян – у національній валюті.

Також Національний банк відкрив рахунок для гуманітарної допомоги українцям, постраждалим від російської агресії. Для зарахування коштів у національній валюті: Банк: Національний банк України, МФО 300001; Рахунок № UA843000010000000047330992708; код ЄДРПОУ 00032106. Отримувач: Національний банк України.

Для зарахування коштів в інших валютах, реквізити дивіться тут: <https://bank.gov.ua/ua/news/all/natsionalniy-bank-vidkriv-spetsrahunok-dlya-zboru-koshtiv-na-potrebi-armiyi>

Також є можливість допомогти безпосередньо пораненим бійцям. БО «Благодійний фонд охорони здоров'я військовослужбовців Хмельниччини». Адреса: 29026, м. Хмельницький, вул. Чорновола, 122, ЄДРПОУ 40543173, п/р UA613154050000026006052307204 – українська гривня, UA613154050000026007052334492 – долар США, UA613154050000026002052344733 – польський злотий, UA613154050000026003052353024 – євро. КБ «Приватбанк», МФО 315405, тел. 0673010592, e-mail: hospital2339@gmail.com, директор – Долинський Володимир Миколайович.

Адміністрація та профком ВП ХАЕС

ХАЕС: ДЕНЬ ЗА ДНЕМ

Станом на 31 березня Хмельницька АЕС працювала у штатному режимі та безпечно виробляла електроенергію для потреб населення, промисловості та оборони.

Порушень умов безпечної експлуатації енергоблоків немає. Радіаційний, протипожежний та екологічний стан на ВП ХАЕС та у зоні спостереження не змінювався та перебуває у межах норми.

Основне обладнання реакторних відділень енергоблоків, приміщення, будівлі, периметри захищених зон та прилеглих територій, а також особливо важливі об'єкти ВП ХАЕС знаходяться під посиленою охороною.

31 березня радіаційний фон на промисловому майданчику Хмельницької атомної електростанції та у 30-кілометровій зоні спостереження не перевищував допустимих норм. Показники знаходяться на рівні, який відповідає нормальній експлуатації енергоблоків та не перевищують природних фонових значень.

ДОБРОВОЛЬЦІ ПОТРЕБУЮТЬ ДОПОМОГИ

Відповідно до ЗУ «Про основи національного спротиву», указу Президента України «Про введення воєнного стану», постанови КМУ «Про затвердження положення про добровольчі формування територіальних громад», наказом командира військової частини А7181 від 19.03.2022 року №19 (далі – наказ) створено добровольче формування Нетішинської міської територіальної громади.

У відповідності до п. 5 Положення Кабінету Міністрів України №1449 від 21.12.2021 р., з метою забезпечення матеріально-технічними засобами та фінансування діяльності добровольчого формування Нетішинської міської територіальної громади, на

підставі наказу командира №6 від «25» березня 2022 року доручено громадській організації «Перунів меч» (код ЄДРПОУ: 42814130 здійснювати збір коштів на потреби добровольчого формування Нетішинської міської територіальної громади.

Нам потрібно бути готовими боронити наше місто вразі підходу ворога до нашого району. Тому, закликаємо: хто має змогу, також допомагайте ТРО Нетішина.

Гривневий рахунок UA333077700000026005411139172; рахунок USD UA513077700000026004411139173; рахунок EUR UA693077700000026003411139174

Громадська організація «Перунів меч»

600 ГОДИН НА ЗАХОПЛЕНІЙ ОКУПАНТАМИ ЧАЕС

Російські війська захопили Чорнобильську АЕС у перший день повномасштабної війни, 24 лютого. Майже 300 людей, персонал і військові, які на той момент перебували на станції, стали заручниками. Персонал ЧАЕС провів на робочому місці 24 дні, перш ніж вдалося нарешті організувати ротацію. Сотня працівників зрештою змогла повернутися додому - їм на заміну вирушили 46 добровольців.

Один із працівників ЧАЕС, який повернувся із захопленої станції, розповів про все, що відбулося там за майже місяць окупації. З міркувань безпеки не вказуються ім'я та посада цієї людини. Розповідь від першої особи.

«Погрожували перетворити усіх на м'ясо»

На ЧАЕС ми заїхали 23 лютого на нічну зміну, чергували. Ближче до ранку за містом Прип'ять пролунали вибухи. Нацгвардійців, які охороняли станцію, підняли за тривою. Пізніше запрацювали гучномовці. Нас, персонал станції, начальник зміни попросив вимкнути робочі місця, забрати необхідну документацію та евакуюватися.

На автобусі нас доставили до адміністративно-побутового корпусу, де було сховище від радіації. Ми провели там кілька годин, але потім люди почали виходити. Здавалося, нічого незвичайного не відбувається: нас нагодували обідом і повернули на робочі місця, по радіо грала музика. Але після обіду сталося таке: колона танків приїхала до ЧАЕС з боку Прип'яті, підійшла до одного з корпусів на території ЧАЕС і направила дула на будівлю. Росіяни погрожували «перетворити усіх на м'ясо». І це при тому, що на території атомного об'єкта не можна вести бойові дії.

Командир нацгвардійців наказав скласти зброю. Нашим військовим влаштували казарму в адміністративно-побутовому корпусі, вдень їх збирали в актовій залі, щоб контролювати. По деяких поверхах пересування обмежили - там окупанти розмістили свій особовий склад. Із кожним днем вони збільшували чисельність. Персонал знову відправили на робочі місця.

«Коли ми їм говорили, що тут навколо радіація, вони шарахалися»

Окупанти не розуміли, на який об'єкт потрапили. Коли ми їм говорили, що тут навколо радіація, вони «робили» великі очі, шарахалися. Дозиметрів у них із собою не було. Навіть питали, як виводити радіацію. Я їм радив їй просто не накопичувати.

А коли вони цікавилися, як можна не накопичувати, відповідав: «А збирайтеся і шуруйте звідси додому, тоді й не будете накопичувати».

Спочатку я пробував з ними спілкуватися, тому що хотів зрозуміти, як люди у здоровому глузді могли розв'язати цю війну. Але виявилось, що вони просто зомбовані. Вони дійсно вважали, що несли нам мир і визволення.

«Де працювали, там і спали, на підлозі на тілогрійках»

Спального місця в мене не було. Де працювали, там і спали, на підлозі на тілогрійках. Із засобів комунікації у нас залишилося радіо, ми постійно слухали, що відбувається в Україні.

Мобільного зв'язку та Інтернету не було. Частина персоналу не допускала на свої об'єкти росіян, ми ж із напарником майже постійно були під наглядом і навіть не могли розмовляти так, щоб окупанти не чули. І вирішили перейти на українську мову, хоча все життя говорили російською. Зараз я уже й сам вважаю, що від мови окупанта треба відмовлятися, але українську не дуже добре знаю.

Харчування нас не позбавили. Окупанти їли окремо, у них були свої продукти. У нас же на станції є їдальня, яка годує персонал. Запасів їжі на складах мало вистачити приблизно на місяць. Крім того, у нас був медпункт і два фельдшери. Ліків було небагато, але медики допомагали персоналу, як могли.

«Кухарка була настільки виснажена, що довелося ставити їй крапельницю»

Годувати потрібно було майже три сотні людей, а на станції була лише одна кухарка.

Вона була настільки виснажена, що довелося ставити їй крапельницю. Тоді вирішили, що частина людей, яка могла не повертатися на свої робочі місця, повинна їй допомагати. З часом порції і кількість страв почали зменшуватися, але до останнього ми харчувалися двічі на день: мали і перше, і друге, і третє. Ще рятувало те, що більшість співробітників мали на робочих місцях запаси: чай, цукор, щось до чаю. Колеги дозволили зламувати їхні шафки, тож ті запаси допомогли нам триматися між основними прийомами їжі.

«Сталкерів відправили у наряд на кухню»

Коли почалася війна, у Прип'яті були чотири сталкери. Ці хлопці приїхали з Дніпра і Запоріжжя, щоб полазити зоною відчуження. І коли пролунали перші вибухи, вони опинилися біля нашого адміністративного корпусу швидше за автобус, який збирав персонал ЧАЕС. Там їх затримали нацгвардійці. Спочатку подумали, що це диверсанти. Потім вони показали свої документи, пояснили, що тут роблять. Але сталкери все одно вважаються порушниками, тому їх закрили у підвалі їдальні - не було часу ними

займатися.

А потім почалося захоплення станції, і про цих хлопців просто забули. Згадали аж після вечері. Сталкери весь цей час сиділи у підвалі без води та їжі, кричали нам. Певно, отримали враження на все життя. Коли їх звільнили, стали думати, що ж з ними

робити. Зрештою відправили у наряд на кухню. Вони молодці, допомагали, посудмили, картоплю чистили. Потім з нами у Славутич повернулися під час ротації, а там їх направили допомагати теробороні. Зі Славутича все одно не можна виїхати, так хлопці хоч на хліб собі зароблятимуть. На ЧАЕС хліб, до речі, закінчився на третій день.

«Росіяни стали робити вигляд, що вони працівники ЧАЕС»

Коли окупанти вирішили знімати фейковий сюжет про те, як вони роздають персоналу гуманітарну допомогу, керівництво нас одразу попередило, щоб ми не брали в цьому участь. Тоді окупанти роздобули на санпропускниках спецодяг Novarka - підприємства, яке будувало накриття над четвертим енергоблоком і вже давно у нас не працює. Росіяни одяглися і стали робити вигляд, що вони працівники ЧАЕС. Але хто знає, у чому насправді ходить персонал станції, ніколи не повірять. У той день, коли знімали сюжет, в їдальні з'явилися бутерброди з білим хлібом і сиром. Ми спочатку міркували, що з цим робити. Відмовлятися? А потім подумали, що раз нас окупант захопив, нехай він і годує, нехай у нього через це голова болить.

«Розуміючи, що ситуація може вийти з-під контролю, окупанти відганяли із фронту заправники із дизелем»

Пізніше окупанти привезли на станцію своїх спеціалістів із «Росатома». Коли я побачив їх, цивільних, вирішив поцікавитися, чи вони дійсно спеціалісти-атомники.

Ці вже справді розуміли, де вони перебувають і наскільки серйозний наш об'єкт. Вони знали, що тут зберігається відпрацьоване ядерне паливо. Але коли я спитав їх, чи знають вони, що на Запорізькій АЕС росіяни стріляють із танків по блоках, вони тільки посміхнулися і сказали: «Бути такого не може». Тоді я не витримав і просто облявав їх. Вони виявилися такими ж зомбі, що живуть у паралельній реальності.

Ці люди з «Росатома» не збиралися нас замінювати, вони сказали, що приїхали просто оцінити ситуацію, подивитися, чи не потребуємо ми запчастин або дизеля. Спочатку я не розумів, до чого тут дизель - адже в нас атомна станція. А потім ЧАЕС була знеструмлена через бойові дії, і ми три дні жили на дизель-генераторах. Запас дизелю вичерпався ще в перший день, і окупанти, розуміючи, що ситуація може вийти з-під контролю, відганяли із фронту заправники із дизелем. Як тільки українським ремонтним бригадам вдалося полагодити лінію, її одразу ж знову розбомбили. Зрештою довелося підключити станцію до білоруської лінії електропостачання.

«Шляхи сполучення з ЧАЕС просто перестали існувати»

У той перший ранок війни була можливість вивезти принаймні половину персоналу, відсутність якого не була б критичною для станції, але цього одразу не зробили. А потім шляхи сполучення з ЧАЕС просто перестали існувати. Зазвичай ми їздимо на станцію зі Славутича залізницею - це 40 хвилин в один бік. На шляху ми перетинаємо два мости і територію Білорусі. Є й інша дорога, автомобільна. Цей шлях також пролягає через Білорусь і через автомобільний міст над Дніпром. Так от, обидва мости, залізничний та автомобільний, були зруйновані. Можна було виїхати з ЧАЕС до Славутича через Вишгород і Київ, але там тривали бойові дії, тому для евакуації знадобилися б «зелені коридори».

Керівництво станції регулярно збирало штаб, який вирішував питання ротації. Знаю, що адміністрація станції запропонувала план ротації ще на першому тижні, але ЗСУ та прикордонники були проти, бо не могли гарантувати безпеку персоналу під час переправи через Дніпро. Але наші родичі створили ініціативну групу і домагалися того, щоб нас таки евакуювали. Ротація перенеслася багато разів, і зрештою, 20 березня, нам надали автобуси для евакуації. На них ми доїхали до кордону з Білоруссю, де нас пропустили тільки після детального паспортного контролю з відеозйомкою та особистим оглядом. Потім нас переправили через річку на український бік, а звідти автотранспортом до Славутича.

«Провідний інженер і ще понад десяток людей залишилися на станції»

Коли ми переправлялися через Дніпро, то бачили тих колег, які приїхали нас мінати. Їм треба віддати належне, адже вони дуже мало знали про те, в яких умовах їм доведеться працювати. Попри це, вони поїхали, зголосилися допомогти нам. Це героїчний вчинок, я вважаю. Водночас у новій зміні немає медперсоналу, цього разу медики просто відмовилися їхати в окупацію. Наш провідний інженер і ще понад десяток людей залишилися на станції, бо нікому їх замінити. Коли знову вдасться організувати ротацію - велике питання, адже нові шляхи сполучення з ЧАЕС не з'явилися.

Я повертатися на станцію, скоріше за все, більше не зможу, занадто виснажений. Щодо дози радіації - ніхто навіть і не просив здати дозиметр. Мовляв, живий - радій.

СВІТ ОБ'ЄДНУЄТЬСЯ, БО ХОЧЕ ЗУПИНИТИ АГРЕСОРА

І кожен робить свій внесок у загальну справу. Донька працівників ВП ХАЕС Оксани Петрівни (ГТЦ) та Миколи Івановича Гановського (ЦДПРВ) - Альона Петкявічіус, яка мешкає в Англії, разом з друзями, однодумцями, передала засоби охорони та медикаменти для ВП ХАЕС та міста Нетішин.

ДО УВАГИ ГРОМАДЯН!

У зв'язку із дією в Україні воєнного стану введено заборони на деякі види діяльності поблизу технологічної водойми Хмельницької АЕС, зокрема:

- заборонено вихід на водну поверхню технологічної водойми ВП ХАЕС усіх суден, окрім службових суден ВП ХАЕС, які зайняті в технологічних процесах, для охорони ГТС та об'єктів інфраструктури підприємства;

- заборонено здійснення вилову риби з берега в секторі 1 згідно з додатком 1 до Положення про клуб рибалок-аматорів ВП «Хмельницька АЕС».

Перспектива

Розповсюджується безкоштовно

Засновник - адміністрація і трудовий колектив Хмельницької атомної електростанції

30100, Хмельницька обл., м.Нетішин, вул. Лісова, 6, редакція.
Тел.: редактор 6-37-85; кор-т: 6-37-86; www.xaes.org.ua

Зам. 777. Тираж 1000 екз. Обсяг 0.46 д.а. Набір і текстові діапозитиви виготовлені у ДОД ЦГЗ ХАЕС. Газета віддрукована у ДОД ЦГЗ ВП «Хмельницька атомна електростанція». Свідоцтво про реєстрацію серії ХЦ № 200 від 25 жовтня 1994р.

Головний редактор В.П. Гусаров, тел.: 6-37-84. E-mail: gusarov.viktor@khnpp.atom.gov.ua